

zott, amióta a konyhán segédkezik. Első munkanapján húsz gombócot evett a töltött káposztából, nem csoda, hogy pár hét alatt pocakot eresztett, tokásodott. Ebéd után ő kezeli a džuboksot, azaz tányérokról kaparja fémhordóba az ételmaradékokat, amit aztán Karlo úr pótkocsival szállít a farmra, naponta tizenkét hordóval. Ebből neveli fel a disznókat, hogy aztán belőlük is sült legyen, majd ételmaradék, micsoda körforgás.

Ismail Bošota ásót hoz, szúrásra emeli, Sahiti visít, nehogy az ő lábát vágja. Pavlović kiveszi az ásót Bošota kezéből, majd ő, a nagyokos! A gyíkszerzet dühösen forog, harapná Sahiti csizmáját, de nem éri el. Most, ugorj! – kiáltja Pavlović, ám Sahiti meg sem moccan, fél levenni a lábát.

Ha most azt mondom, ugorj, és nem ugrasz, átszúrom a lábadat, érted? Fordítsa már le valaki albánra!

Fejza Bjelrim jön, hosszan magyaráz, pereg a sok *d* és *r*. Sahiti visszaszól valamit, mire Fejza a legdivatosabb koszovói albán káromkodást fűjja rá: *Ta tyfša téžön píl in kalamuty! Basznám a nénikédet a kukoricásban! Sahitira köp, aztán szerbül szól Pavlovićnak: Glup je, k'o kurac! Seci! Hülye, mint egy fasz! Vágjad!*

Pavlović úgy emeli az ásót a láb és a zelembać fölé, mint az őskori halászok a lándzsát. *Mit csinálsz? – érkezik Kern tizedes – Ott a kés az öveden! Azzal vágd le a fejét, ne az ásóval!*

Ez eddig eszünkbe sem jutott. A fekete fémpenge közelharcban a puska csövére szerelve szuronnyá válik, most gyíklő. A fej nélküli test még rázkódik, Sahiti elszalad, Bošota felkapja az ásót, az élével még kettészeli a haldokló gyíkkirály törzsét. A fej mozdulatlan, a test első része lassan izeg-mozog, az ásóval leszelt hátsó rész a farokkal gyorsabban rángatózik. Pavlović az ágyúcső tisztítására hozott zsákból kivesz egy rongyot, és beletörli a kését.

Élet és Irodalom, 2017. február 10.

Mizsur Dániel

FOLYAM

Most úgy képzelem: a levegő könnyű víz, a tűzfal pergő vakolatfoltjai pedig tintahalakként úsznak egy másvilági folyamban. A felhős ég mint egy kelletlen díszelőadás függönye, húzódik éppen szét a párás csillagoknak, hogy a vakszemként kigyulladó pont – a város hű szolgálja – jelezze az alámerülés rejtett koordinátáit.

Ezen az estén egyedül vagyok. Kövér hónapok érlelte állandó szükségállapot, mely ellen védekezni sem eröm, sem lehetőségem a másvilági folyamként zuhogó időben; hiszen a foszló ég alatt egyarcúnak tűnik minden ember – mindegyik egy-egy veszteglő csillag, mely mozdulna, ha egyenarca nem kötelezné állandó maradásra.

Mindig arra figyelek, amit nem látni meg nappal – a fordulatkész vágyakat, a torokban rablótanyát felütő, a sejtekben vesztés háborút szító szavakat, melyek csak akkor halkulnak el, ha kigyullad egy csillag, puha rögök záporoznak kíváncsi tetemre – akkor lesz a legsötétebb, ha már nem lesz, aki más folyamba lépne, számolná az ősz visszamaradó perceit, mert ha lepereg, tél lesz, végleg.

Apokrif, 2017/1.